

Майка. Горко-то дѣте! и нему още не сѣ дали да си захашне, Боже мой! може ли да повѣрва човѣкъ, че и залъгъ хлѣбъ нема въ къщи.

Марія. (въ себе) ахъ! Боже мой, Божице!

Майка. Ела при мене, Иванчо, ела! гладенъ ли си?

Иванчо. Гладенъ съмъ, бабо, много съмъ гладенъ.

Майка. Отозаранъ още нищо ли не си похапналъ?

Иванчо. Ни залчець, бабо.

Майка. Сиро-то дѣте! не можѣ ли снощи да си скриеши малко хлѣбець и сиренце?

Иванчо. Че и снощи не ми дадохъ нищо да ямъ.

Майка. Може ли да бѣде това? мигаръ бащата и майка ти нищо не сѣ ти дали да ядешъ?

Иванчо. Че и татко и майка нищо не сѣ яли.

Майка. Що думашъ! а ты защо не дойде при мене?

Иванчо. Азъ стоехъ при васъ и вы глѣдахъ какъ кусахте чорбъ-тѣ си; азъ си мыслехъ, че ще ми оставите нѣщичко, но вый нѣ изѣдохте сичкъ-тѣ.

Марія. Иванчо вчера по пладне яде много ягоды, та мя бѣше страхъ да му не стане злѣ, и за това му не дадохъ да вечера прѣди да си легне.

Майка. Какво! Дѣца-та трѣбва добрѣ да ся хранѣтъ. Онова, кое-то расте, иска и хранѣ добрѣ.

Марія. (въ себе) ахъ!! да можехъ азъ быхъ му на радо сърдце дала и кръвь-тѣ си!

Майка. Иди, Иванчо, моли ся на майкѣ си да ти купи единъ симитъ.

Иванчо. (отива при Маріѣ) Майчице, дай да си купѣ единъ симитець.

Марія. Потърпи, сынко, още малко; сега ще дойде Ката.